

opusdei.org

Лист Прелата (жовтень 2016)

"Знову маємо нагоду відкритися, аби служити більшій кількості людей і також тим, які не мають досвіду християнського життя, в яких немає віри, або зазвичай вони не практикують її" - пише Прелат у своєму пастирському посланні з нагоди 2 жовтня, чергової річниці в історії Opus Dei.

15.10.2016

Любі, нехай Ісус береже моїх дочок і синів!

Завтра святкуватимемо, разом із Церквою і в Церкві, літургійний спомин Святих Ангелів Охоронців – свято для Прелатури, тому що в цей день 1928 року Пресвята Трійця посіяла в душі та серці нашого Засновника насіння, яке проросте й принесе плоди через тисячі й тисячі людей усіх мов та націй. За різних обставин святий Хосемарія часто пояснював, що дзвони, які лунали від церкви Марії Цариці Ангелів, зробили завжди актуальною в його душі, аж до відходу на Небеса, відповідальність творити *Opus Dei* з тією ж силою, яка була присутньою в 1928, і пізніше в 1930 році. Попросимо Господа, щоб Він зрощував у нас таку саму відповідальність, тому що кожен із нас є *продовженням*.

«Ще раз стала дійсністю притча про мале насіння, і ми маємо сповнитися подякою Нашому Господеві. Настав час – і Господь зміцнив нас у вірі, даруючи нам так багато, й навіть більше, ніж ми тоді бачили. Перед обличчям цієї чудової реальності в усьому світі – реальності, схожої на битву армії за мир, за добро, за радість, за славу Божу, – перед цією божественною діяльністю чоловіків і жінок у найрізноманітніших життєвих ситуаціях, світських і священників, поширюючись на всі території, – ця Справа неодмінно зустрине на своєму шляху моменти болю, тому що ми завжди розпочинаємо, тому маємо покійно схилити голову, звернутися до Бога й дякувати Йому. А також звернутися до нашої Небесної Матері, яка була

*присутньою від самої першої
хвилини на всьому шляху
Справи».[1]*

Ці розмірковування святого Хосемарії досі відгукуються в моїй душі. Я пам'ятаю, ніби він учора промовив ці слова в молитві, сповненій любові до Ісуса Христа, присутнього в Євхаристії, в каплиці штаб-квартири Справи, присвяченій зішестю Святого Духа. Зараз вони послужать нам розпочати новий рік в *Opus Dei*, – і так ми знову сповнимосся надії, тому що Господь, який започаткував Справу, продовжує підтримувати її активною і плідною протягом років, через відповідь твою і мою.

Як святий Хосемарія 1962 року, так само й ми сьогодні дивуємося тому, що бачимо вже здійсненим у цій частинці Церкви – у Справі. Це Він сам сприяє ростові, в черговий

раз роблячи реальністю – як це часто траплялося в історії Церкви – притчу про гірчичне зерно: *«воно, щоправда, найменше з усіх зерен; але як виросте, стає найбільшим з усієї городини, і навіть стає деревом, так що птаство небесне злітається і гніздиться на його гілках».* [2]

Те саме бачимо, як в 1928 році, зараз і завжди очевидною є непропорційність можливостей і плодів, принесених Богом. Його спасительна сила не зменшилася, але Він очікує від кожного з нас – як від людей, котрі знаходять затишок у тіні цього широколиственного дерева, – щедрю віддачу, таку, на яку ми, з Його допомогою, тільки можемо бути здатними.

У нашій душі народжується хвала та подяка Богові: *«Дякую, Господи! Тому що це чудове випікання хліба*

розповсюджує "пахощі Христові" (2 Кор2, 15) в усьому світі. Дякую Тобі за ці тисячі душ, які прославляють Бога по всій землі. Тому що всі вони – Твої»[3].

Уся подяка – Богові, адже, не зважаючи на різні труднощі, Він ніколи нас не полишає. Він завжди з нами! Тому коли з'являються труднощі, **«ми маємо посміхатися у скрутних обставинах, повторюючи Господеві: "Gratias tibi, Deus, gratias tibi!"**.[4] Одного дня святий Хосемарія почув у глибині душі:«*Si Deus nobiscum, quis contra nos?*»[5]. Якщо Бог з нами, – ні секуляризоване середовище, ні навіть агресивне оточення, ні нестача матеріальних засобів чи здоров'я, ні відсутність робочих місць, ні родинні труднощі або ж проблеми поза домом... Ніщо не зможе нас пригнобити!

Сучасність не бачиться нам гіршою за минулі часи. Ще святий Августин зауважував: «Чому ж, отже, ти вважаєш, що будь-який минулий час краще теперішнього? Від першого Адама до сьогоднішнього людська перспектива полягає в тому самому: праця і піт, терни і будяки»[6].

2 жовтня являє собою доречний час, щоб придивитися, чи є ми особисто тими інструментами, якими Бог хоче бачити нас.

Приймемо в нашу душу особисту молитву святого Хосемарії в день, який згадуємо: **«Коли я прокинувся сьогодні вранці, я подумав, що вам би хотілося, щоб я звернувся до вас кількома словами, – і навпевно я почервонів, бо відчув себе ніяково. Саме тоді моє серце прилинуло до Бога, бачучи скільки ще речей треба**

зробити, і думаючи про всіх вас, я був переконаний, що я не віддав усього, що маю віддати заради Справи. Він – так! Бог – так!»[7].

Попри гарне розташування, якого, дякувати Богові, у нас достатньо, попросимо пробачення за конкретні упущення стосовно відповіді на божественні дари: адже наша деколи недостатня щедрість, наші особисті помилки можуть заважати тим, хто перебуває поруч із нами.

«Намагаймося зробити це з радісним поканням, бо все це не може позбавити нас миру. Адже так, як ми, люди, пишемо пером, Господь пише ніжною столою, щоб було видно, що саме Він є автором: це неймовірно, і саме тому – це дивовижно»[8].

Папа наполягає на тому, що всі християни повинні освітлювати

вірою ситуації та людей, яких ми зустрічаємо на нашому шляху. Ми відчуваємо себе покликаними – в цьому новому році Справи – «проголошувати Євангеліє цілому світові, за будь-яких обставин, не вагаючись, охоче і безстрашно, тому що Радість Євангелія – для всіх людей, не можна позбавити її нікого»[9]. Це є відлунням слів Христа, що палали в душі нашого Засновника з моменту, як він почав відчувати паростки Божого покликання, за десять чи дванадцять років до 1928 року.

«Ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendatur?» (Лк 12, 49) – **«Вогонь прийшов я кинути на землю – і як я прагну, щоб він уже запалав!»** І у відповідь: **«Ecce ego quia vocasti me!»** (1 Сам 3, 8)–**«Ось я, бо Ти покликав мене!»**. Чи зможемо ми зараз знову сказати це нашому Богові?[10]

2 жовтня нагадує нам про покликання, яке лунає в житті кожного з нас, з тим переконанням місії, яку Господь нам доручив: ми знаходимося в світі, щоб робити Справу як виконання місії Церкви. Саме тому ми переконані, що там, де ми перебуваємо, – ми є в перших рядах євангелізації.

Знову маємо нагоду відкритися, аби служити більшій кількості людей і також тим, які не мають досвіду християнського життя, в яких немає віри, або зазвичай вони не практикують її. Вони очікують на нас, і очікують, що ми передамо їм радість зустрічі з Христом.

Зрощуймо глибоке й реальне усвідомлення того, що ми є вісниками радості Євангелія у власному середовищі і в кожному хвилину: чоловіки і жінки, які

вміють зав'язувати дружбу з усіма – завжди готові служити, дружелюбні, щедрі – які не обмежуються лише виконанням певних апостольських обов'язків, але по-справжньому намагаються поводити себе як апостоли в будь-який час і за будь-яких обставин. І все це, діти мої, виявляється в конкретних діях: розважливо приймати наслідки практичного освячення праці (справедливість, любов, смирення, інтерес до ближніх, позитивне бачення тощо); поводити себе як люди, які об'єднують, здатні навчитися того доброго, що може привнести в суспільство кожна людина.

Ми зможемо досягнути це живе відчуття місії, якщо намагатимемося поглиблювати наше благочестя і якщо будемо закорінені в надприродніх засобах, у спогляданні Христа. Передавати євангельське

повідомлення – це те добро, що робить нас людянішими і дає нам відповідь на прагнення щастя, якого шукають усі, як християни, так і нехристияни. Інколи видається доречним вказати нашим друзям з любов'ю на певний зовнішній аспект їхньої поведінки, який вони можуть покращити: братерське виправлення, яке Ісус радить в Євангелії! Я вже багато чого вам говорив щодо цього в листі, який написав вам на початку Ювілейного Року, тому я не буду більше затримуватися на цьому питанні. Тільки хочу відзначити, що згідно критеріїв нашого Засновника, ми маємо практикувати цю справу милосердя розсудливо, зі спокоем, зі смиренням, розуміючи, що всі ми потребуємо цієї допомоги людської і надприродньої.

Завершую, як завжди, проханням про молитву за святішого Отця, а саме, за його подорож до Грузії та Азербайджану, яку він зараз здійснює, а також за його подорож до Швеції, яку здійснить наприкінці місяця. Обидві знаходяться в рамках екуменічної діяльності Папи, започаткованої його попередниками.

В єдності з моїми намірами моліться також за 31 вірного Прелатури, яких я рукоположу 29 жовтня, і за всіх священнослужителів Церкви.

З миром і з глибоким жалем запрошую вас згадати моїх дочок, що загинули в Мексиці під час автомобільної аварії. Смуток триває, тому що ми являємо собою одну сім'ю; мир теж виливається із одноголосної молитви, яку ми занесли в усьому світі.

Помолимося до Господа, щоб Він

дарував їм великі Небеса згідно
Божого милосердя.

З усією любов'ю вас благословляє
ваш Отець

+ Хав'єр

РИМ, 1 ЖОВТНЯ 2016.

[1] San Josemaría. *Meditación*, 2-
X-1962 (AGP, biblioteca, P09, p. 57).

[2] МТ 13, 32.

[3] San Josemaría. *Meditación*, 2-
X-1962 (AGP, biblioteca, P09, p. 59).

[4] *Ibid*, p. 57.

[5] РМ 8, 31.

[6] San Agustín. *Sermón* Caillau-Saint
Yves 2, 92 (PLS 2, 441-442, cit. en

Liturgia horarum, segunda lectura del miércoles de la XX semana del Tiempo ordinario).

[7] San Josemaría. *Meditación*, 2-X-1962 (AGP, biblioteca, P09, p. 60).

[8] *Ibid.*, p. 59.

[9] Papa Francisco. Exhort. apost. *Evangelii gaudium*, 24-XI-2013, n. 23.

[10] San Josemaría. *Meditación*, 2-X-1962 (AGP, biblioteca, P09, p. 62).

.....